

Gran Fondo Strade Bianche 5-3 t/m 6-3-2022

Siena, Italië

Met: [Wielerbus.nl](https://www.wielerbus.nl)

Geschiedenis

De oorsprong van de wedstrijd zit in de toertocht Monte Paschi Eroica. De bijnaam van deze toertocht is L'Eroica, vertaald: heroïsch. De heroïek spat er vanaf als de deelnemers door de Toscaanse heuvels fietsen op een klassieke racefiets die minstens 30 jaar oud is. In 2007 werd de eerste wedstrijd gereden voor profs onder dezelfde naam als de toertocht. Sinds 2017 is Strade een World Tour koers. In 2015 werd de eerste editie voor vrouwen gehouden. Ondanks dat de Strade één van de jongste klassiekers van de kalender is noemt Wout van Aert het al een monument.

Van de Organisatie:

6.000 wielerliefhebbers reden ondergedompeld in de schoonheid van het Toscaanse landschap naar de unieke finish op de Piazza del Campo van Siena, nadat ze verschillende gravelsecties van de profkoers hadden bedwongen. De Gran Fondo Strade Bianche maakte een einde aan 3 dagen heerlijk fietsen in en rond Siena ter gelegenheid van de Strade Bianche 2022.

Foto's: LaPresse.

Na de successen van Tadej Pogacar en Lotte Kopecky verschenen zondagochtend 6.000 amateurs aan de start van de Gran Fondo Strade Bianche om de spektakelrijke taferelen van de profwedstrijden te doen herleven. Dit evenement kent geen gelijke in de wereld, gezien de adembenemende landschappen en de echo's van de overwinningen van de grote wielerkampioenen.

De opgewonden gezichten bij de start vanaf het Medici Fort, de glimlach en de opgeheven armen bij de finish op de Piazza del Campo getuigen ervan hoe de Gran Fondo Strade Bianche zich nu heeft gevestigd als 1 van de favoriete wielerevents voor fietsliefhebbers in Italië en de hele wereld.

3 maart: de heenreis, vanuit Utrecht, P+R Westraven om 17:00 met Wielerbus.nl.

Bij aankomst leek het al een supergeorganiseerde reis te worden. Fietsen werden in 2 aanhangers keurig per stuk met een deken voorzien en vastgezet. Allemaal heel zorgvuldig. De bus indeling was tevoren gemaakt en werd door de begeleidende dames ook gecheckt, al slopen er 2 deelnemers doorheen die zich zonder te melden al in de bus hadden verschanst. Natuurlijk werd dat hersteld voordat we vertrokken. Zelf een plek aan het raam, pal voor het koffiezetapparaat en met voldoende beenruimte. Het eerste deel ook alleen gezeten, want we zouden nog meer deelnemers ophalen in Oosterhout en in Konttich, België.

De reis verliep geheel ontspannen, tijdig voldoende koffie en 's avonds voor het slapen nog een biertje en met een aantal pauzes (niet te lang) voor een frisse neus bereikten we met fantastische uitzichten onderweg als gepland ons hotel in Siena.

4 maart: de eerste indrukken

Zoals al aangehaald mooi op tijd bij het hotel en na het uitladen ingecheckt. Ik kreeg een kamer toegewezen op de 1^e verdieping met een kamergenoot Daan (what's in the name?). Een typisch geval van jammer (beetje autistisch en slachtofferrol), maar met aanpassing mijnerzijds overkomelijk.

Na geïnstalleerd te zijn afgesproken, om 15:00 uur een eerste gravelrit te gaan rijden, een mooie route van 46,6 km met 804 hoogtemeters en gemiddelde snelheid van 21,6 km/uur. De eerste echte gravelrit op de Trek Checkpoint SL6 (inmiddels uitgeroepen tot gravelbike van het jaar-16-3-'22).

Direct wel het verschil merkbaar met de vele racefietsers, met wat dunnere banden. Op de weg niet bij te houden, maar ook op de gravelwegen die er netjes bijlagen was de snelheid minder. Ik had er wel veel plezier van als het grover en met ribbels werd en ook omhoog voelde ik me comfortabeler dan ik met een racefiets zou hebben gehad.

Het schakelen bleef wennen met de automatische shifters, maar geleidelijk kreeg ik die ook wel tussen de oren/in de vingers.

De ene “oh en ah” speelde door me heen, wat een landschap en leuke afgelegen dorpjes en boerderijen. De uitzichten over het golvende landschap en de witte wegen, die daarheen slingerden, maakten goed indruk op me.

Het laatste stuk opgereden met een dame uit Nieuwveen, die er aardig de sokken in had en we ook nog wel gezellig met elkaar gekletst hebben. Zij logeerde in het andere hotel, dus verder niet meer gesproken. De eerste ervaringen hier rondom Siena waren dus geweldig en het weer was prima al trok het al kouder op tegen het eind.

Op een gegeven moment haalde ik Daan in, die net zijn fiets op wou stappen. Wij waren met een aantal deelnemers elkaar ook aan het testen met wat harder door de grintwegen te trekken, dus niet opgevallen dat hij was gevallen. Dat werd op de kamer wel heel duidelijk. Aandachttrekkerij en zichzelf wel heel zielig vinden lag er dik bovenop. Zelfhulp was er niet bij, dus met aandrang hem ook gewezen op de begeleiding, die vast materiaal bij zich hadden. Dat hielp.

Na een douche en bijwerken van de gegevens in Connect en Relive zijn we in het restaurant naast het hotel gaan eten. Een grote zaal waar we met onze grote groep van 91 man terecht konden. Helaas geen gastvrij onthaal, een kille ruimte en de bediening was in het begin niet te zien en later te krap bemand. Gevolg pas na 1 uur eten op tafel en daarna pas de drankjes ... Wijn en water kreeg je van het huis bij het

eten, maar het bier was op eigen kosten en dat halen duurde en duurde, en dan nog één voor één gebracht omdat het engels ook al niet verstaan werd.

Kortom toen ze het eenmaal doorhadden kwam er een jug op tafel en later nog één en onbesteld nog één. Dus als mosterd na de maaltijd nog heerlijk zitten borrelen. Overigens het eten was onbestemd en weinig, maar wel pasta voor de koolhydraten.

Omdat het al laat geworden was nog één afzakkertje in het hotel genomen, Daan was al direct naar boven gegaan. Ik sloot me aan bij de groep van de bus en ook het eten, een groep Brabanders van Oosterhout en Rijen. Ik werd gedoogd en kon er nog enig kameraadschap gedurende deze dagen aan overhouden.

5 maart: de happening, Siena en een uitdaging

Na een verschrikkelijke nacht, een flink schurkende man naast me en een wekkergeluid, die je eigenlijk 3-hoog het raam uit wilde gooien, rechtstreeks de snelweg op. Ook zijn geluid van de mobiel deed hij niet uit, dus alle appjes werden luid en duidelijk aangekondigd, dus ook die in de nacht. Wel een aantal hints gegeven, maar dit was aan dovemans oren bestemd.

Wel moest ik uit den treuren horen dat hij gisteren gevallen was en geheel open geschaafd (elleboog), waardoor zijn bed bebloed was. Niets ernstigs en het bed zou toch wel verschoond worden. Door Coronatijd ook nogal wat regels in het hotel, waardoor ik echt aan zijn gezelschap gebonden was. Dus zelf maar aanpassen en relaxed met communicatie omgaan.

Samen zijn we toen te voet naar de stad gegaan, zodat we ook wat frisse lucht kregen en al een deel van Siena konden zien. Zo liepen we langs het startparcours en waren we als een van de eersten

om onze *daglicentie* en starterspakket af te halen. Daarna op het terrein een helm voor Daan gescoord (was hij hard op gevallen, dus een nieuwe was raadzaam).

Daarna naar de presentatie van de Dames gekeken, een hele happening en dat 1,5 uur voor de start. Kleine, pezige dames, die het kennelijk niet al te koud hadden bij de temperaturen net boven 0 gr. C.

		A		ANNO
FEDERAZIONE CICLISTICA ITALIANA				2022
TESSERA GIORNALIERA PER MANIFESTAZIONI FCI				
N. A2942				
Attività:	Cicloamatoriale ☐	Strada ☐	Fuoristrada ☐	
	Ciclosportiva ☐	Strada ☐	Fuoristrada ☐	
Data di validità:	06-03-22			
ID gara:	161163			
Nome:	TOINE			
Cognome:	VERDIESEN			
Luogo di nascita:				
Data di nascita:	07/06/1955			
Data:	/	/	Firma Tess.	
Parte da consegnare al Tesserato			Firma Soc.	

We zijn verder gaan kijken hoe dit verdedigingsprofiel net voor de stad erbij lag. Mooie muurpartijen en prachtig uitzicht over de skyline van de stad. Ook een heuse arena was aangelegd en geheel en profile op de foto gezet met een deel van de skyline als achtergrond. Overigens dit geheel ging meer op zijn gemak, daar had Daan ook dezelfde belangstelling in als ik.

Toen we de voorzijde weer benaderden hoorden we dat de start van de dames snel zou volgen, dus hebben we een mooi plekje uitgezocht om de start te volgen. Indrukwekkend en razendsnel zoemen ze langs je en zijn ze verdwenen.

Daarna zijn we naar de stad gegaan en hier genoten van de vele culturele uitspanningen, wat een prachtstad blijft het, gebouwd over een aantal heuvels heen, dus een op- en afgaan door de vele steegjes was al een energieke aanslag. Dit verhevigde toen we eenmaal de finishstraat van de Strade Bianche aanschouwden. Wat een beestachtige klim. We hebben deze wel neer- en op goed bekeken en in ons opgenomen. Daarna de route verder doorlopen tot op de Piazza del Campo. Het blijft het mooiste plein wat ik me kan herinneren en in de volle zon, met nog weinig toerisme, indrukwekkend groots.

Na deze laatste indrukken zijn we naar het hotel teruggekeerd en besloten we de 2^e rit te maken die aan ons voorgesteld was.

Mooi weer, wat warmer dan de ochtend en dus heerlijk om te fietsen. Een route van 54 km, maar die hebben we uiteindelijk niet uit gefietst. Na een lastig gravelpad, nou ja gravel, echte keien en rotspartijen met kuilen en wat al niet meer bleken heel wat tijd (en zweetdruppels) te kosten. Dus besloten we niet om de heuvel heen te rijden (wat zou de andere kant ons nog brengen? En kwamen we dan nog redelijk op tijd terug?) maar terug te keren naar Siena. Onderweg hadden we een gravelweg gepasseerd, die redelijk parallel aan de terugweg liep, die zouden we nemen.

Natuurlijk een opklimmend breed begin van deze weg, maar bovenop de heuvel waren enkele huizen en daarlangs hield de weg op en ging over in een fantastisch mountainbikeparcours. Blij met mijn gravelbike en toch wel enig ontzag voor Daan, die dit met zijn racefiets nadeed. Ik hield daar uiteraard ook wel rekening mee ne probeerde zo goed mogelijk een makkelijke weg naar beneden en weer op- en en neer te vinden. Intussen ook de garmin volgend om evenwijdig te blijven om zo dicht bij Siena uit te komen.

*De dames waren natuurlijk al lang geëindigd, wat een indrukwekkende tijden zetten die toch neer, onbegrijpelijk. **Kopecky** (in de Belgische trui) had slim Van Vleuten afgebluft (een tikkeltje afgesneden) in de laatste bocht.*

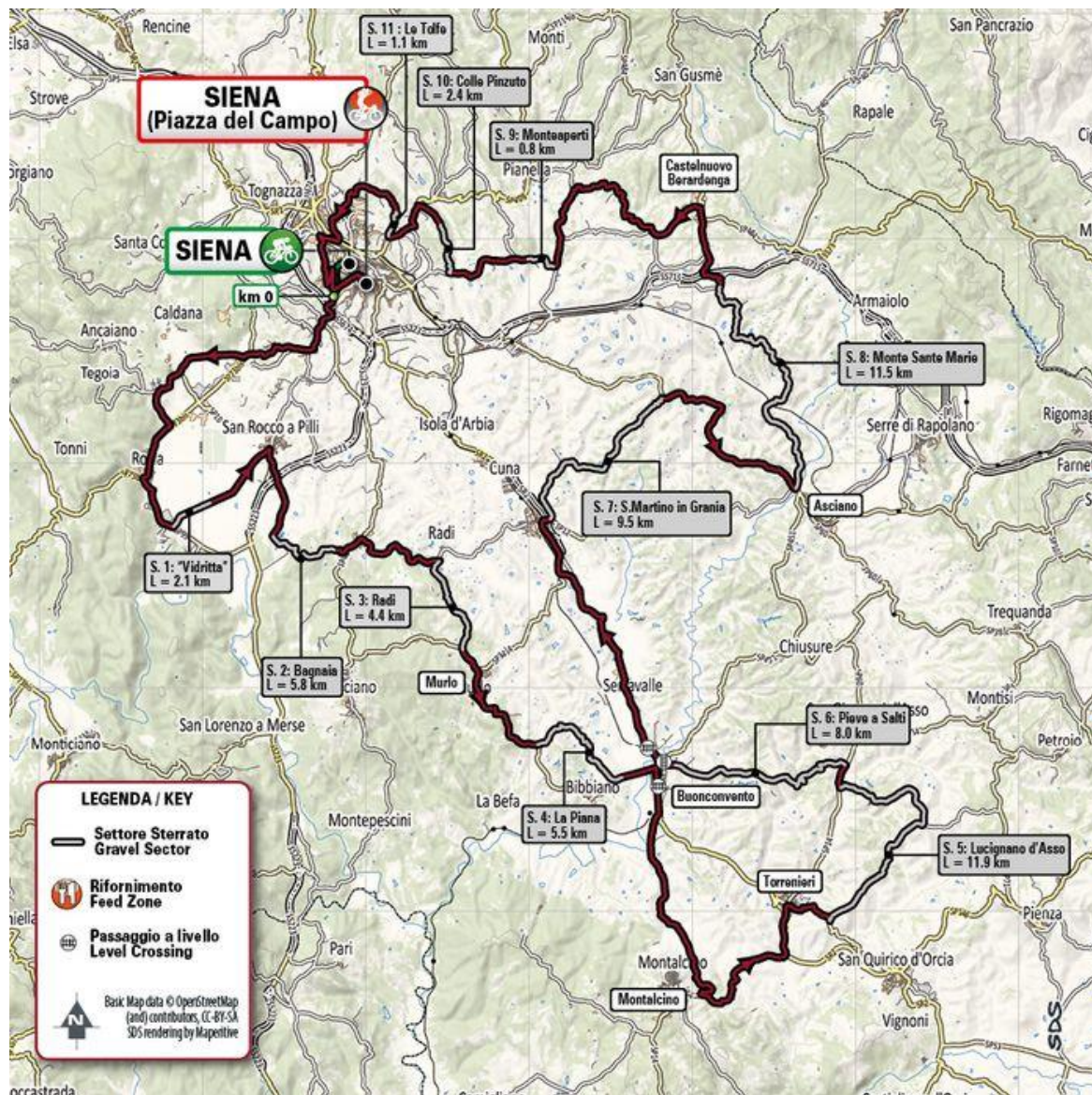

Hier kwamen we binnen op het parcours waar de heren profs op dat moment aan het eindstuk bezig waren. We mochten doorfietsen en zagen zo nog eenlingen en groepen ons passeren (we hielden gematigde snelheid aan en bleven uiterst rechts rijden).

Zo kwamen we bij het hotel terug en hoorden daar dat Pogacar enorm had uitgehaald. En een knap 2^e plek voor Valverde, die na de pelotonsbuiteling toch een gat overbrugd had en zijn medevluchter zijn hielen liet zien.

Daarna douchen en na een biertje in de hal weer naar het restaurant. Hier bijna hetzelfde recept, in ieder geval met de drank, over de bedieningstijd had Pim al aan de bel getrokken, zodat dit beter georganiseerd was. Uiteindelijk weer na een matige maaltijd, waar ik ook nog even wat van gezegd heb werd er dit keer extra bijgescheppt, tijdig naar het hotel en naar bed. De volgende dag moesten we namelijk al vroeg op voor onze start.

6 maart: De Strade Bianche, ride into the legend

Koud, onder nul en gezamenlijk naar de start fietsen. Al snel moest ik in het klimmetje naar boven lossen. Frustrerend begin, maar ook wel bekeken om niet nu meteen alle energie eruit te persen. Toch bij het startvak aangesloten bij de `club` van wielerbus.nl en daar een half uur de tijd staan doden met fotograferen en de andere deelnemers bekijken. Sommigen in extra warme kleding gewikkeld (lange regenjasjes, een geheel wit plastic pak als een ruimtevaarder en zelfs een eigen verklaarde bijna-dood ervaarder door een heus geel warmtedek, dat gebruikt wordt als iemand langduriger en zwaar gewond op de grond ligt).

Ik stond redelijk vooraan en na de start van de eerste 500 deelnemers, kon ik aardig aansluiten bij de eerste honderden daarachter. Het ging in razend tempo naar beneden (richting hotel). Ik hield me in, want de bende op racefietsen wilden allemaal vooraan meestrijden. Een mierspel om toch ongeschonden Siena te verlaten. Daarna werd het was rustiger fietsen, al bleef de drang naar voren voor velen gelden. Na 35 km zo mijn eigen tempo te hebben gevoerd, draaiden we dan de eerste gravelstrook op.

Zoeken naar de balans in tempo en blijven wennen aan de bewegingen van de gravelbike bleef ik ook om me heen kijken in dit schitterende doch kille en nog onontloken voorjaars landschap. Het blijft een speciale omgeving, heuvelachtig en dus weidse uitzichten. Ik ben ook benieuwd naar de uitzichten en het gevoel in een wat later in de tijd (mei-juni) van het jaar, de warme uitstraling en kleuren.

Het beleef heel de dag aan de koude kant en langzamerhand raakte ik vertrouwd met deze manier van fietsen. De gravelbike trok me aardig door de lastige stroken heen, wat ik met de racefiets zeker niet zo snel en veilig zou hebben gered. In de afdalingen en klimmen op de weg moest ik natuurlijk wel afleggen tegen de racefietsers, maar ik had ook geen doel om snel binnen te zijn, het uitrijden en genieten stonden op één.

Zoals ook al op de routekaart gezien bleek het venijn in de staart te zitten. Steeds meer gravel (scherpe steentjes zijn alomtegenwoordig op de sterrati, zoals de Italianen het noemen) en met hoogtepercentages tot 19 %, in de klim en de afdalingen, maakte het zwaar en technisch rijden. Geweldig!

Ook waren er wat langere stukken asfalt tussen, waar het mistroostig was. Geen directe concullegas in de buurt was rustig, maar in het desolate, mistroostige, koude en hier even wat minder mooie landschap moest ik echt even vermennen tot de aan de laatste ravitaillering.

Daarna nog 50 km tot aan de finish, met vier grindsectoren - De Monte Sante Marie (11,5 kilometer) loopt ruig bergop, dan een korte grindstrook van 800 meter, en op 20 kilometer van de finish de Colle Pinzuto (2,4 kilometer). De laatste grindstrook is op 12 kilometer van streep, Le Tolfe. Met een pittige klim met een stijgingspercentage van 19% – en de gedachten op **de laatste klim in Siena, Via Santa Caterina**, die me toch als zeer lastig voor ogen staat. Echter hierna had ik het vertrouwen dat ik dan ook die wel zou redden.

Vanuit de glooiende Toscaanse heuvels is het door smalle straatjes terug naar Siena *. Bij het binnenrijden van het oude centrum van de stad wacht me, zoals al geschreven, in de slotkilometer nog één finale hindernis: vanuit een klimmende aanloop tot 12% het laatste stuk van de Via Santa Caterina, goed voor 500 meter klimmen aan een gemiddeld stijgingspercentage van 12,4% met een piek van 16% (het laatste hupje). Gehaald, de gehele Strade zonder eenmaal ergens vanaf te hoeven dan voor 1 moment om te eten/drinken en enkele keren om wat foto's te schieten.

* Overigens bij Siena waren wat bordjes verdwenen en heb ik de route door de stad naar de Via Santa Caterina op een iets ander wijze genomen (gelukkig hadden we een dag eerder al eenzelfde maal door de stad een route gezocht).

De laatste straatjes na de beklimming door was al een gevoel van berusting, euforie of het zit erop? In ieder geval met het bereiken van de Piazza del Campo, waar al afgebroken werd en ik de pasta aan me voorbij liet gaan) was het wel een genoegdoening dat de finish bereikt was.

Brevetto Strade Bianche

... emoties in tijdloze gebieden

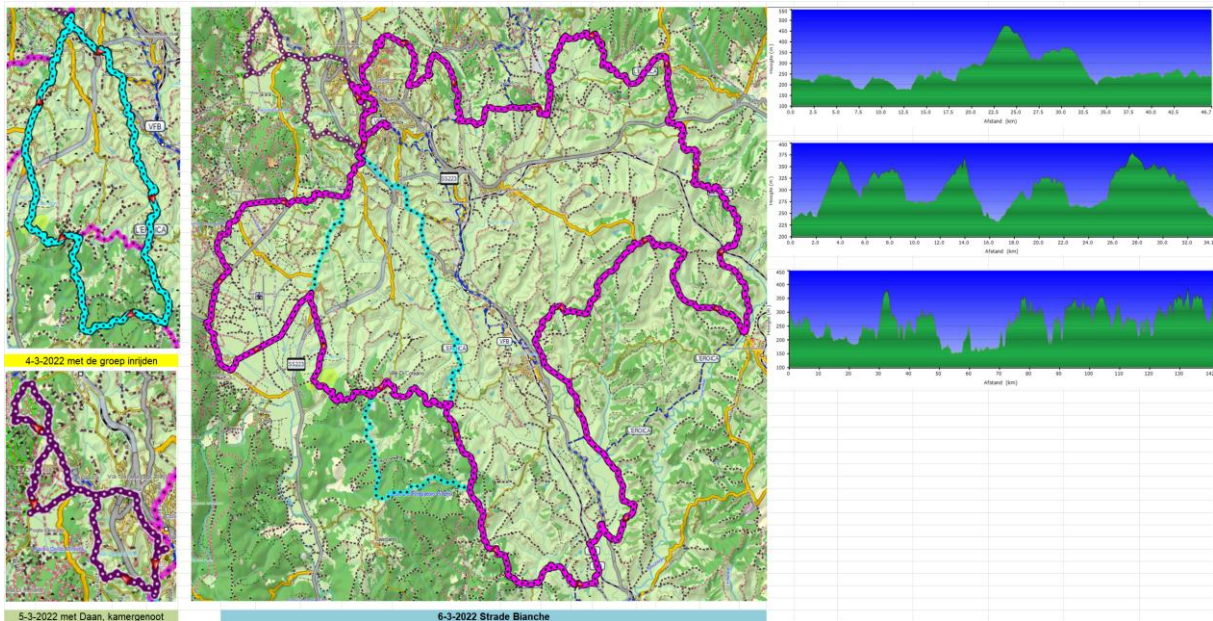
Het Strade Bianche Fast & Silver Patent is voorbehouden aan fietsers die op de 142 km lange Gran Fondo Strade Bianche baan hebben gefietst met een totaal hoogteverschil mt. 2.570 en met 54,7 km onverharde wegen verdeeld in 10 sectoren met vertrek en aankomst in het historische centrum van Siena.

Met nog even memorerend aan de tocht en het mooie gebied en gravelstroken het plein over te zijn gegaan, werd het tijd om naar het hotel terug te keren. De afdaling van de Via Santa Caterina flink in de remmen om het percentage goed te voelen, maar vooral voor de veiligheid met de wandelaars alhier en uit de zijstraten. Daarna in snelle afdaling naar het hotel.

Douchen, gegevens verwerken en daarna een welverdiende borrel in de hal van het hotel, voor we met 11 man uit de groep weer gingen eten in het restaurant ernaast. Daar weer dezelfde gevoelens van hier niet echt gastvrij onthaald te worden. Wel heerlijk gegeten en een paar biertjes en een wijntje later redelijk op tijd de laatste nacht in, want we moesten weer vroeg op voor de terugreis.

Mijn resultaten van de 3 fietsdagen:

2022	Strade Bianche	141,76	afstand	222,53 km	17,47	hoogte	5755 mtr	gereden *	gereden	pauze
	220304-220306			13:02:07		hoogteprofiel	2,6%	12:26:50	13:01:57	0:17:44 2,3%
	Siena, Italië	227								
4-3-2022		1093,0		46,7						
5-3-2022		921,0		34,1						
6-3-2022		3741,0		141,7						
		5755,0		222,5						

7 maart: De terugreis

Een lange zit, met nog nagenieten en bezien van de wisselende omgeving vanuit de bus, wat lezen en wegdutten, het overgeven aan de tijd en luisteren naar de vele gesprekken in de bus, zonder daaraan echt actief deel te nemen. Het dragen van oortjes met muziek was zeker goed met een ander genre muziek dan ik gewend was ook zeer plezierig (Caramba). Als gepland laat in de nacht te Utrecht, een fantastische ervaring rijker.